

Місіонерський листок

храму Преподобної Параскеви Сербської сіл Лишня та Осикове,
парафії на честь ікони Божої Матері «Всецариця» с. Осикове,
Хрестовоздвиженської парафії с. Мостище

Дорогі брати і сестри!

Сердечно вітаємо всіх зі Святою Чотиридесятницею. Бажаємо вам доброго Посту!

*Настоятель, голова Комісії з благодійництва
Макарівської районної ради
ігумен Філарет (Єгоров), церковна громада*

Священик Анатолій Жураковський

ПЕРШИЙ ТИЖДЕНЬ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

«Помилуй мене, Боже, помилуй мене». «Звідки почну плакати, душе моя?» Не вперше ми чуємо ці сльози, не вперше приходимо до святого храму і приносимо покаяння з глибини серця. Не вперше ми схилиємося в колінопреклонінні та простягаємо руки до вітваря. Не вперше ми відвертаємося від минулого, і нам здається, що може початися нове життя, нове буття. Багато разів, здавалось, ми каюлися, плакали, молилися – починали нове життя. Здавалось, ми звели рахунки з попереднім та почали нове життя – світле, чисте, не схоже на попереднє. Так було не один раз.

Проте щоразу ми так обманювалися... Ми приходили, сповідалися, каюлися, приступали до Чаші, повертали, чекали, щоб почалося нове життя, новий шлях. Але минали години, дні, і замість нового шляху ми ставали на стару, торовану, утерту дорогу. Непомітно владувався у душу старий гріх, затишав в обійми, зв'язував путами, і ми не робилися кращими, але ставали нібито гіршими; з дня на день, з року в рік наша душа ставала бридкішою і темнішою. Ми знову приходимо до храму і приносимо тягар переступів, розбитих сподівань, усвідомлення безсилля та немочі. Все було марно. Ми думали, що вся справа у твердій рішучості, але надходили миті спокуси – і наміри розсіювалися у порошок. Ми думали, що вся справа у зовнішніх намаганнях, але всі зусилля, спроби виявлялися марними й розбивалися об темний гріховний первінь. І ось ми знову стоїмо перед таємницею нового життя, стоїмо з безнадією, тому що стільки разів спроби виявлялися марними та немічними і шлях залишався старим.

У чому полягає таємниця невдач? У чому таємниця того, що людські намагання залишаються немічними, безсилими? Ось перед нами Євангеліє. Ця книга видається нам особливо страшною в ці дні, коли ми заглиблюємося в свою совість. Коли ми вчитуємося у кожне слово, перед нами відкривається гріховність нашого життя, темінь нашого серця. Від цих слів, вогненних та світлоносних, темнішою здається наша душа; від неможливості виконати божественні слова – страх огортає серце. Але поряд із цими заповідями, що викривають, ми бачимо заповуки милосердя та приклади спасіння.

Ось блудниця. На яку глибину гріха вона впала. Крок за кроком занурювалася вона у твань гріха, мерзоти, доки її душа не стала вмістилищем пороку. Здавалося, немає спасіння. Але тільки мить, одна зустріч з Господом, одне поривання – і душа її преобразилася, і вона, колишня грішниця, стала мироносцею та святою. Церква оспівує її. Так однієї миті, однієї зустрічі буває достатньо. Спасіння у зустрічі з Ним. Усі людські намагання безсилі, своїми стараннями ми не можемо просунути ані на волосину. Спасіння здійснює Він. Якщо ми не можемо вирушити вперед, якщо ми відчуваємо тугу від цієї неможливості, це тому, що ми ще продовжуємо вірити у свої зусилля, мало відчуваємо свою гріховність. Потрібно, аби ми всією душею і всім серцем переконалися у немочі нашій та неможливості просунути своїми зусиллями хоч на крок. Ця жінка і раніше думала про гріховність свого життя, плакала через свою ганьбу, намагалася зійти з попереднього шляху, але гріхи тягли її до переступу. Однак достатньо було одного доторку Христа Спасителя, одного погляду, однієї зустрічі – і вона виявилася врятованою. Нове життя відкрилося – і благодатний покров осінив її душу. Доки ми не пізнали гріха, доки ми сподіваємося на свої сили, далекі ми від спасіння. Але як тільки ми відчуємо, що загинули, заблукали, і немає виходу, що ми на шляху до смерті, коли ми збагнемо і простягнемо руку, ця мить земної безнадії буде миттю відродження і спасіння. Потрібно відчути у глибині душі, що Він не тільки наш Учитель, наш Друг, потрібно відчути, що Він наш Спаситель і що через Нього ми можемо бути спасенні. І коли ми припадемо до Його ніг з усвідомленням свого безсилля – це початок нового духовного життя, нового шляху.

Нехай осінить Господь нашу душу усвідомленням немочі. Принесімо Йому повне розкаяння і усвідомлення свого безсилля, аби Він наші серця і нашу душу віродив і поставив на шлях спасіння, вічного життя, служіння Богу, що Йому слава і держава на віки віків. Амінь.

6 березня 1929 р.

Молитва Єфрема Сиріна

*(покаянна молитва, складена в IV ст. преподобним Єфремом Сиріном (сирійцем),
що читається на богослужіннях Великого посту)*

Господи и Владыко живота моего,

дух праздности, уныния, любоначалия и празднословия не даждь ми.

Дух же целомудрия, смиренномудрия, терпения и любви даруй ми, рабу Твоему.

**Ей, Господи, Царю, даруй ми зрети моя прегрешения и не осуждати брата моего,
яко благословен еси во веки веков. Аминь.**

При першому читанні цієї молитви після кожного з трьох прохань кладеться земний поклін.

Потім 12 разів про себе читається молитва: «Боже, очисти мя, грешного», – з поясними поклонами.

Потім знову читається вся молитва, після якої кладеться один земний поклін.

Телефони духовної допомоги та соціально-психологічної підтримки Макарівського Благочиння та Комісії з благодійництва Макарівської районної ради: +38 050 312 46 16, +38 067 406 05 10